Sợ Đây Rồi Gió Mai Mưa Lấy Gì Đi Sớm Về Trưa Với Tình

Tôi biết Thơ Tôi Dở, tôi vẫn cứ hay làm...bởi tôi rất là ham bắt-gì-tôi-cảm-động!

Gần trăm năm tôi sống, tôi đọc khá nhiều thơ - thơ của những người xưa, những người đang hiện diện...

Thơ làm tôi...lưu luyến là thơ Trần Tế Xương, có những câu quá "thường" nhưng vô cùng...diễm lệ!

Thí dụ như này nhé: "Sợ đây rồi gió mai mưa, lấy gì đi sớm về trưa với Tình?". Tôi đọc, tôi giật mình: Ai Mà Không Biết Sợ?

Như...Yết Kiêu, qua Sử cũng biết "sợ" quân Tàu...nên tẩu thoát cho mau...bằng cách nhảy xuống nước!

Biết bao người đời trước rồi sẽ bao người đời sau: Sống là biết Làm Sao để cho mình Được Sống!

Tôi làm thơ, hy vọng để cho Thơ-Cứ-Còn! Thơ chuyên chở nỗi Buồn, cả Niềm Vui Ý Thức!

Tôi nhớ lời của Phật: "Ta là Phật đã thành, các ngươi là Phật-Sẽ-Thành". Tiếc...người đời Thành Danh chớ chưa ai Thành Phật!

Nên chi:
Phật không Mất! Nên Chi Phật vẫn còn! Sẽ không Còn Mãi Mãi! (Như Sen sau khi hái, hết bùn thì hết Sen!).

Tôi dặn tôi đừng quên: mỗi ngày tôi nhắc nhớ mình phải có thơ ...Hay!

Không nhất thiết hôm nay mà ngày mai ngày mốt! Dẫu tôi có sống sót, mỗi hơi thở là Thơ!

Nhưng...chao ôi bơ vơ từng con chữ thật tội!
Tôi sẽ rất nhiều lỗi nếu mình sống vô tâm!

Tôi nép bóng trăng Rằm, tôi đứng bên bè bạn, tôi nhìn quanh ánh sáng: Quê Hương tôi Tình Yêu!

Quê Hương tôi buồn hiu, bây giờ, thật muốn khóc! Hy Sinh Vì Tổ Quốc, tôi là Lính, tôi chưa!

Thơ tôi tới bao giờ tôi tàn hơi thở cuối. Tôi xin lỗi Sông Núi! Tôi xin lỗi Nước Non...

Tôi xin lỗi Tản Đà, người làm thơ rất thật: "Ba Vì Tây Lĩnh non xanh ngắt, một dải Thu Giang nước vẫn đầy!".

*

Tú Xương làm thơ hay, Tản Đà làm thơ thật...Tôi tuôn dòng nước mắt, thay máu nha Núi Sông!

Trần Trung Tá